

den eller dens Sollditet. Derfor udtalte den ærede Ordfører sig ogsaa nu paa en saadan Maade, at der synes at være en lille Uovereensstemmelse imellem dette og mellem hvad han før hittede, nemlig, at det skulde være Overformynderen, der skulde afgjøre Paalideligheden; thi han antydede nu, at man tænkte sig en almindelig instruktiv Forstrift i denne Henseende givet, saa at kun, hvad der saaldt udenfor denne, blev at afgjøre af Overformynderen. Men derved paahyrder man Overformynderen et Ansvar for de specielle og meest tvivlsomme Tilfælde; thi de paalidelige Pengeinstituter ville naturligtvis blive optagne i Instruxen, hvorimod Overformynderen skal dømmes om Paalideligheden af de andre, der ikke deri ere optagne. Dette troer jeg ikke gaaer an. Jeg troer overhovedet, at Sagen maatte kunne ordnes saaledes, at Pengene virkelig fra de enkelte Steder gif til Overformynderiets Centralkasse, ikke i Kontanter, men i Anvisninger eller paa anden Maade, idet jeg ikke kan antage, at man tænker sig Bestemmelsen i Udkastets § 7, at Ublaane i hver Amtskreds omtrent skal svare til de Overformynderimidler, der falde i denne Kreds, udført med en saadan Smaalighed, at man just vil sige: Nu have vi 900 Rd. fra den Kreds, saa kunne vi der anbringe 900 Rd.; men at man derimod vil gaae til runde Summer, modtage, hvad der kommer fra et Amt, og derpaa opgive, at nu er 10,000 eller 20,000 Rd. disponible til Anvendelse der, og saa derefter give sin Ordre. Sagen bliver derfor vistnok bedre ordnet paa en anden Maade end ved en midlertidig Benyttelse af Pengeinstituter paa de enkelte Steder. Jeg har imidlertid kun villet udtale, hvad der forekom mig urigtigt med Hensyn til Ansaret for Overformynderen, og skal iøvrigt ikke indlade mig paa Forhold, som jeg ikke er saa nøie bekendt med.

Ordføreren: Den Udvei, som den ærede Taler troede at kunne anvise, nemlig at indsende Pengene i Anvisninger, er endnu usikrere end at indsatte dem i Banker og Sparekasser. Hvem skal bedømme, om den

Anvisning, som Vedkommende tager af en privat Mand i en eller anden By, er sikker eller ikke, og hvem skal bære Risikoen derved? Skal Retsbetjenten bære den? Nei, det er jeg overbevist om, at han ikke skal og ikke vil. Han har Pengene, han skal indsende, liggende kontant i sin Kasse og paatager sig ikke nogen Risiko ved at omsætte dem i en Anvisning fra en privat Mand. Den ærede Taler vil maaskee sige, at Ansaret bliver saagodtsom intet; thi Anvisningen kan tages hos Byens Bank; men da det kun er de færreste Steder, hvor der findes Banker, og da Sparekasserne ikke kunne afgive Anvisninger paa Kjøbenhavn, hvilket derimod Diskontokasserne kunne, og naar Anvisningen er udstedt betalbar a vista, indrømmer jeg, at man i rolige Tider ikke behøver at frygte for at modtage en saadan, — hvorfra saer saa Retsbetjenten i de Byer, hvor der hverken findes nogen Bank eller Diskontokasse, en Anvisning, som han kan ansee for sikker? Den Maade, hvorpaa den ærede Taler har tænkt sig Sagen ordnet, er derfor vistnok meget uheldigere end den af Udvalget paatænkte, der egentlig ikke er nogen anden, end den, Lovudkastet har tænkt sig, kun at der skulde Raanebestyrelsen i Reglen høres, og naar dette ikke kunde afventes, var det overladt Overformynderen alene at besørge det Fornødne, uden at det var paalagt ham at overveie, om vedkommende Pengeinstitut var sikkert eller ikke. Det forekommer mig imidlertid, at det er mere betryggende at bestemme, at han skal have sin Opmærksomhed rettet derpaa, og at han derfor, naar han sætter Penge ind i en usikker Bank eller Sparekasse, ogsaa maa bære Ansaret derfor; thi er Sparekassen eller Banken ikke sikker, behøver han jo ikke at sætte Pengene derind, han kan jo da forlange dem kontant indsendte. Iøvrigt forekommer det mig, at hele denne Frygt for, at der skulde være Fare forbunden med Indsættelse af Penge, i det Mindste i Sparekasserne er ubetimelig. Den første Sparekasse blev, saavidt jeg veed, oprettet i 1823—24 her i Kjøbenhavn, og siden den Tid er der oprettet